

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Rasmus Christian Rask

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Rasmus Christian Rask", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_500-txt-shoot-idm101.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Rasmus Christian Rask.

- 1 **Tunger** i de *Dødes Rige!*
Han som dyrked eder bedst,
Ak! han er nu eders Lige,
Død er eders Offer-Præst,
Flammerne til eders Ære
Maatte brat ham selv fortære!
- 2 Derfor maa med eder kive
Skjalden ved den Høvdings Grav,
Hvor, mens Norden er ilive,
Spire skal en Rune-Stav,
Ja, i Haanden paa den Gjæve,
Rune-Spiret stolt sig hæve!
- 3 Eders Tempel staaer i Hulen,
Hvor ei Solen staaer for Syn,
Eders Alter dybt i Kulen,
Hvor kun Himlen sees ved Lyn,
Hvor, i Lampen som han tænder,
Præsten selv sit Lys udbrænder!
- 4 Broder ei tør ham jeg kalde,
Der, som Rune-Skrift i Steen,
Sad, hvor nødig færdes Skjalde,
Mellem Klang af Dødning-Been;
Skjaldeligt var ei hans Tykke,
Ei hans Værk og ei hans Lykke!
- 5 Dog, kun mellem Skjaldens Frænder
Finder Man en Unger-Svend,
Der sit Livs-Lys selv udbrænder
For hvad længst er svundet hen,
Ei for Guld og dog med Gammen
Selv gaaer op i Alter-Flammen!
- 6 937Ja, hvo mægter Lys at tænde,
Bro at slaae i Dødens Land?
Kæmpens Søn og Skjaldens Frænde,
Ingen ringere end han!
Det i Liv og Død stadfæster
Nordens tabte *Rune-Mester!*
- 7 **Tunger** i de *Dødes Rige!*
Eders Dyrker-Flok er stor,
Men hvor finde I hans Lige,
Mellem Hav, fra Syd til Nord,
Mellem dem der aldrig kjendte
Mere Lys end Andre tændte!
- 8 Vidt han vandred selv paa Jorden,
Ledte om sin Lige-Mand,
Gik til *Hekla* høit mod Norden,
Ganges ned i Sønder-Strand;
Fandt dog Ingen stort at regne,
Selv et *Sær-Syn* allevegne!
- 9 Iis han brød paa nøgne Fjelde,
Kun i Spor af Reen og Gems,

- Og kan Nogen sanddru melde,
Han ham mødte *under Thems*,
Sikkert var da hos den *Anden*
Lykken bedre end Forstanden!
- 10 Ja, det skal hans Grav-Skrift være:
Vei han brød hvor han kom hen,
Som det kaldes skal en Ære
At betræde ret igjen,
Og han kom fra *Renens Veie*
Ned til *Elephanters Leie*!
- 11 Derfor, *Tunger*, som end *leve*,
Og hans Læber Fortrin gav!
938Skatter høit de Rune-Breve,
Som har viist: ved Støtte-Stav
Mødes skal engang i *Norden*
Sprogene fra hele Jorden!
- 12 Dog, gid aldrig, mens i Grøde
Bøg end staaer ved Bælt og Sund,
Offre sig til *Tunger døde*
Nogen Kæmpe-Søn i Lund,
Saa de ham ved Løfte-Staven
Drage ned til sig i Graven!
- 13 Hvad, med Fingeren paa Munden,
Dulgt de har, til Dødens Gavn,
At de stumme er i Grunden,
Røbes brat i deres Favn,
Hvor end ei en Lyd til Klage
Er for Elskeren tilbage!
- 14 Derfor sank i Grav uhevnet
Kæmpen bold i Manddoms-Aar,
Sank, trods al hans Daad, *unævnet*,
Hvis ei end i *Leire-Gaard*,
Til hans Drape lydt at sjunge,
Levede den Danske Tunge!
- 15 Derfor I, som bedst var tjente
Med hans Tunge og hans Tand,
Selv om eder han miskiendte,
Tunge-Maal i *Livets Land*!
Sukker dybt, naar Kæmper knæle!
Sørger for hans *Efter-Mæle*!

N. F. S. Grundtvig.